

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 8 pessetas
Extranger, 5.

CONCURS D' ESGRIMA
LA SOLIDARITAT Y L' EX-EMPERADOR

—i Touché, desarmé y reventé!...

BARCELONA Á TOLOSA

QUANTS y quants, al llegir aquests días las cartas enviadas desde Tolosa pels corresponsals de la premsa barcelonina, haurán sentit greu y enveja de no trobarse en la alegre ciutat del Garona formant part de la comitiva dels convidats! Perque alló ha sigut un frenesí d'entusiasme, un daltabaix de festes, un va-hi-tot de obsequis y atencions: la realisació plena de ficar l'olla gran dintre la xica, perque essent la ciutat del Languedoch una quarta ó una quinta part més petita que la capital de Catalunya, la veritat es que se l'ha ficada tota entera dintre del seu cor.

¡Y cóm traduheixen els corresponsals la seva impressió! En sas primeras cartas encare poden escriure narrant els fets ab calor y deteniment. Pero després ja no més envían desordenadas notas trassadas ab premura manifesta. Se veu ben clar que l'onada se 'ls ne porta de visita en visita, de banquet en banquet, de festa en festa, en una orgia continua de cordialitat expansiva, y que no 'ls queda temps ni tenen prou calma pera repicar tot anant á la professó. ¡Pobres companys meus, que pera quedar bé necessitáu tenir per' aquests cassos estómach d'aves-trús y nirvis d'acer!...

* *

Jó, en cambi, tres anys enrera, la vaig visitar la ciutat llanguedociana, pero no com á periodista en funcions de representació, sino com á particular y per la meua propia voluntat, y haig de confessar que se 'm va fer extraordinariament simpática. Crech que pera coneixer bé á un poble se l'ha de anar á visitar desprevingudament, sorprenentlo en la seva vida ordinaria. Quan se vesteix de festa y s'ilumina y 's desborda per carrers y plassas, també se 'l veu, es cert; pero es en circumstancias anormals que hiperbolisan la seva fesomia y alteran la intimitat de la visió serena.

Tolosa, de bonas á primeras, me produhí l'efecte grát de que no hi era foraster. No hi coneixia á ningú, á ningú anava recomenat, y no obstant, me semblava trobarme á casa. Tolosa *barceloneja*.

Era al estiu, y al vespre sobre tot s'animan els passeigs, els cafés y 'ls teatros talment com á Barcelona, ab aquella alegría natural y tranquila, ab aquell afany de distreure's y divertir-se tan característich de la nostra gent essencialment democrática. Las caras y 'l continent de la població tolosana son el continent y las caras de la població barcelonina, signe evident de qu'enllá y ensá del Pirineu son tots de una mateixa rassa.

Pero Tolosa, ab tot y ser una ciutat relativament petita, forma un centre literari, artístich y polítich de una importancia extraordinaria. Sa tradició arquitectónica monumental no s'ha interromput á travers dels sigles, y desde 'ls grandiosos temples romànichs com l'iglesia de Sant Cerní, fins als edificis de l'època moderna presentan un noble segell de personalitat que desperta un interés vivíssim.

Tolosa conta ab arquitectes, escultors y pintors de veritable mérit. Cert que molts d'ells, trobant estret el niu matern, han emprés ampla volada pel mon; pero tots se recordan de la vila en que vejeren la llum, y alguns mestres del pinzell han enjoyat á competencia ab las sevas obras una de las més suntuosas salas del Capitoli, mostrants'hi generalment tant inspirats com atrevits.

Bressol de la gaya ciencia, Tolosa vé celebrant desde l'Edat mitja la festa dels Jochs Florals. En el recort de aquests poétichs certámens s'inspiraren l'any 1859, els restauradors dels Jochs Florals de Barcelona.

Políticament Tolosa fa sentir la seva influencia en tota la Fransa. Sa situació en la part céntrica del Mitj-día, equidistant de la costa cantábrica y de la mediterránea, la converteix en la veritable capital política de un gran número de departaments qu'están ab ella en perfecta comunió de ideas, d'impulsos y de acció. Tots aquells pobles conservan viu l'esperit independent y lliure dels vells albigesos, vensuts pels franchs, tant que 's diria que aquells heretjes odiats de la Ròma papal han ressucitat en els actuals republicans radicals y lliure-pensadors. El Mitj-día envía á París els seus homes més emprenadors, y tant en la Càmara com en els ministeris, hi ocupan sempre llochs culminants y de relleu. Estich segur que de no tenir aquesta preponderancia, el Mitj-día y Tolosa al davant empendrian campanyas en sentit regionalista tal com ho ha fet Catalunya, perque allí com aquí, l'amor á la llibertat natural té arrels molt fondas en l'ànima del poble.

Revela la potencia política de la ciutat del Garona la importancia de la seva premsa periódica. Un diari, *La Dépêche*, no tira menos de 250,000 exemplars. ¡250,000 exèmplars en una població que no suma 180,000 ànimas! ¡Més de un número per habitant! Pero *La Dépêche* té la seva clientela en tota la Fransa meridional, del Loire en avall, y fins traspassa 'l Pirineu. A Barcelona es popular per lo molt que adelanta las noticias. Periódich organiat á la moderna, té montats tots els serveys á una gran altura, disposant en la mateixa redacció de un fil que l'uneix directament ab París y qu'está en funcions perennes, y valentse pera 'l tiratje de una rotativa de gran potencia. Avuy á Barcelona, ab tot y contar una població qu'excedeix de 700,000 habitants no tenim cap periódich que s'hi sembli, ni esperansas de possehirlo may.

La vida á Tolosa es fácil y relativament barata. Per tres franchs s'esmorza deliciosament en els restaurants de primer ordre; bona vianda, substanciosa y ben condimentada. Un dels plats del país es el *cassoulet* de Castelnaudory, consistent en un gustós platillo de monjetas secas, realsat ab trossos d'oca y tallets de llangonissa, que un se 'n llepa 'ls bigotis. També en lo tocant á culinaria 'ls tolosans ens aventatjan... y en quant á begudas no tenen més defecte sino que abusan una mica massa de l'absenta... 'l diable vert envenenador dels que volen agafar gana, apelant al artifici dels aperitius.

* *

De lo bé que 's menja á Tolosa ne podran informar els hostes barcelonins que han anat de tiberi en tiberi, á risch de indigestarse. En la bona taula se coneixen els bons amichs, y en aquest concepte 'ls tolosans han demostrat esserho dels barcelonins.

Banquets efusius, fraternals, ben remullats d'exquisits mostos... y abundants en brindis y discursos de sobre-aula. El nostre arcalde Sanllehy, y crech que la inmensa majoria dels seus acompanyants, lo mateix els regidors que 'ls escriptors, igual els catedrátichs que 'ls comerciants estigueren en las sevas glorias y 's portaren com á valents en aquells grans combats gastronómichs. Han sigut tractats á cos de rey, en terra republicana.

Y com á reys foren rebuts, ab la ciutat engalanada, ab grans lluminarias, ab plujas de flors llansadas á son pas per las blancas mans de las xamosas noyas tolosanas. Per tot se veyan inscripcions, algunas d'ellas:—«Per molts anys»—«¡Benvinguts!» es-

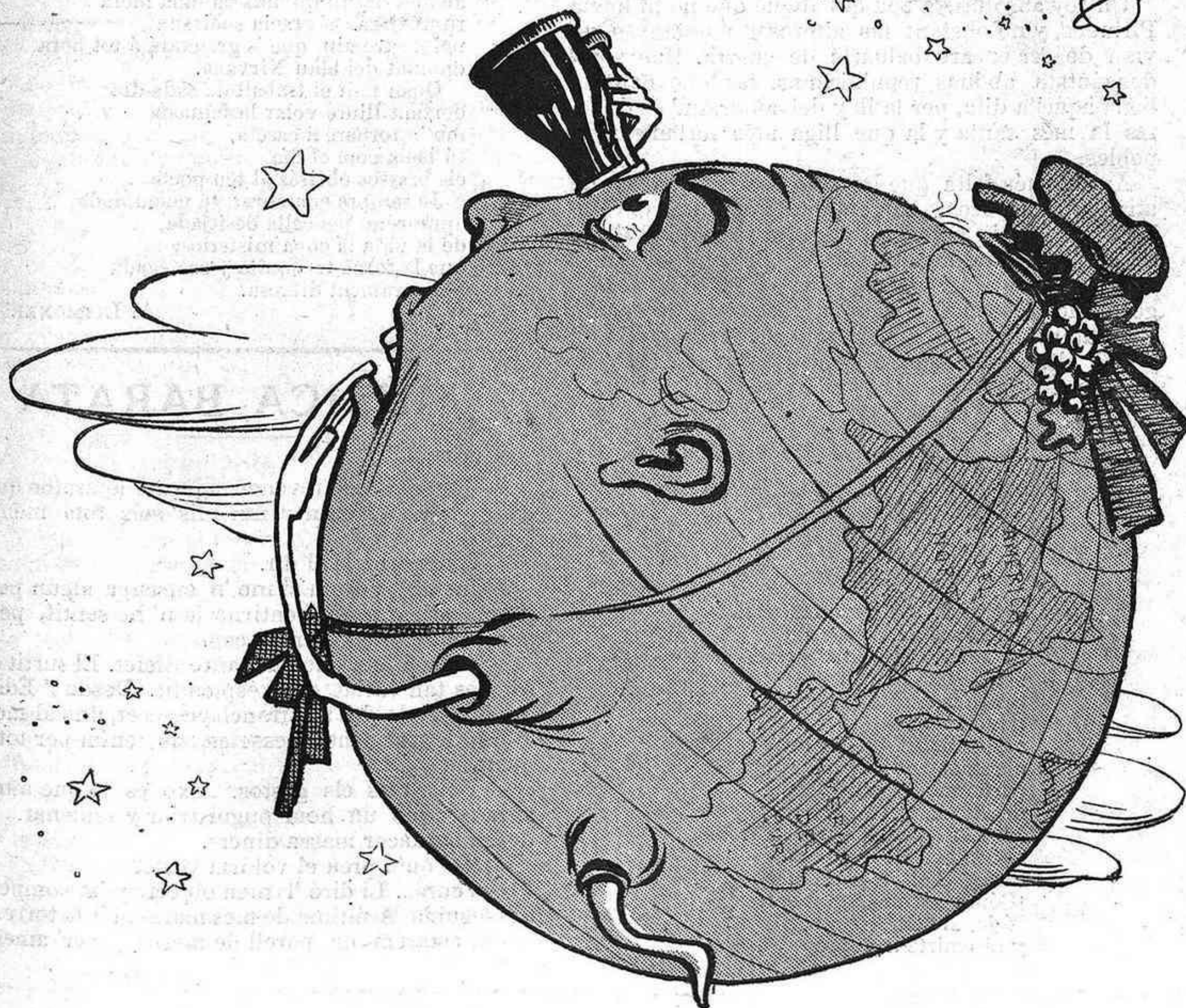
IAAAAH!...

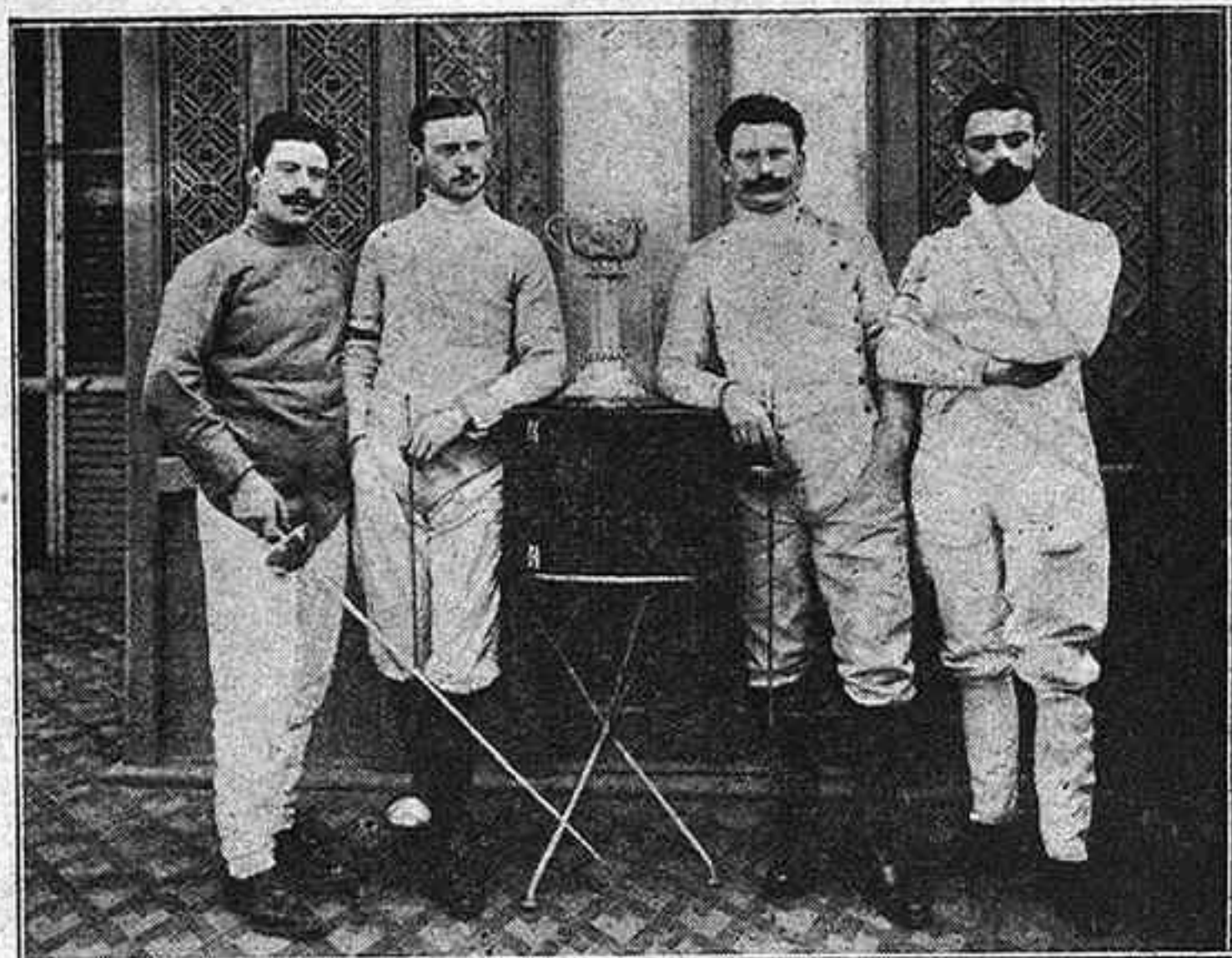
«Ha aparecido estos días en el firmamento una luz extraña que trae preocupadas á no pocas personas.»
(Gacetilla de la prensa local.)

Marte

—¡No s' alarmin, senyors: soch jo!

EQUIPO FRANCÉS, guanyador de la Copa del Ajuntament.

critas en correcte catalá. A Tolosa l' entenen molt bé 'l llenguatge catalanesch, tant com nosaltres enteném el seu, l' occità, que ab tant talent conresan poetas inspirats com l' Estiéu.

Barcelona pot estar joyosa de haver sigut objecte de unas demostracions tan espléndidas de cordialitat y afecte. Joyosa y noblement orgullosa, porque ellas revelan que la capital catalana brilla com un astre, sense que ni fronteras, ni separacions logrin obstruir la seva resplandor renaixent en el cel de la culta Europa.

Un rey absolutista fou qui digué que no hi havia Pirineus, y no obstant las alterosas montanyas havían de ser encare baluards de guerra. Han sigut dos ciutats, abduas republicanas, las que han fet bona aquella dita, per la lley del amor, qu' es de totes la més santa y la que lliga més fortament als pobles.

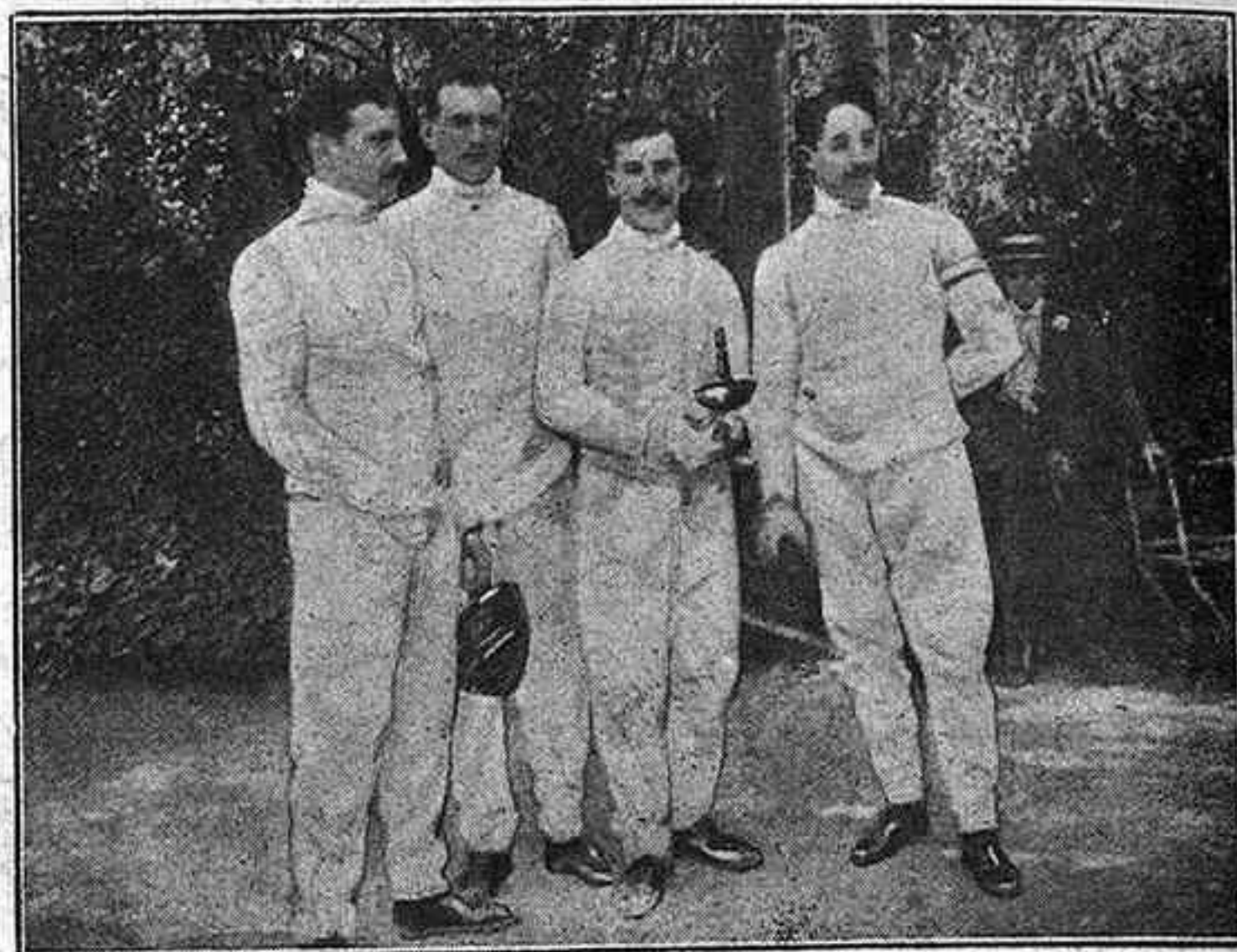
Ara no més falta que las vías férreas que han de atravessar la rocosa barrera, en la qual un riu catalá, 'l Segre, naix á Fransa, y un riu francés, el Garona, brolla á Catalunya, fassin de dos ciutats que s' estiman tant, y que 's troban en el mateix meridiá geográfich, dos ciutats vehinas, escursant la distancia material que las separa y que ja 'l cor de l' una y de l' altra, esbategant al ensemps, ha suprimit per complet.

P. DEL O.

AMOROSAS

I

Quan puga dir que t' estimo
al davant de tot el món,
quan el fingiment s' acabi
sí que seré ben ditxós.
Sense rezels de cap mena
llavors anirém per tot
arrimadets l' un al altre,
apretats com dos coloms
parlantnos á cau d' orella
de las ditxas de l' amor.
La gent que pel carré 'ns trobi
al contemplar nostre goig
dirá:—¡Felissa parella!
¡Cóm s' estima de tot cor!—
Y jo, al véuret tan hermosa
y al tenirte tan aprop,

EQUIPO ITALIÁ.

encare sentiré créixer
més y més la estimació
honrada y pura que 't porto
y que 'm té tan orgullós.

II

Si el bon destí els meus afanys premia
y el meu esforç no mata,
nostre piset será, la vida mía!
una tassa de plata
sólida y curuliada d' alegría.

Tú, ja reyna y senyora,
ab més orgull qu' una sultana mora
rumbejarás ta gracia sobirana
pel nostre niu, que 's gronxará á tot hora
damunt del blau Nirvana.

Quan finit el treball de cada día
deixant lliure volar la fantasia
me 'n tornaré á caseta,
tú bella com el día,
els brassos obrirás al teu poeta...

Jo sempre enamorat, tú enamorada,
apuraré, poncella desitjada,
de la vida la copa misteriosa
que la torna tranquila y sossegada
y enterament ditxosa.

A. LLIMONER

MÚSICA BARATA

—¿Digui?

—¿Es aquí ahont venen aquests aparatos que tocan, xiulan, cantan y fan ells sols tota mena de ruidos?

—Fonógrafos, vol dir.

—Justa!... Veyám si me 'n ensenya algún porque pugui orientarme. Sentirne ja n' he sentit, però d' aprop, no n' he vist may cap.

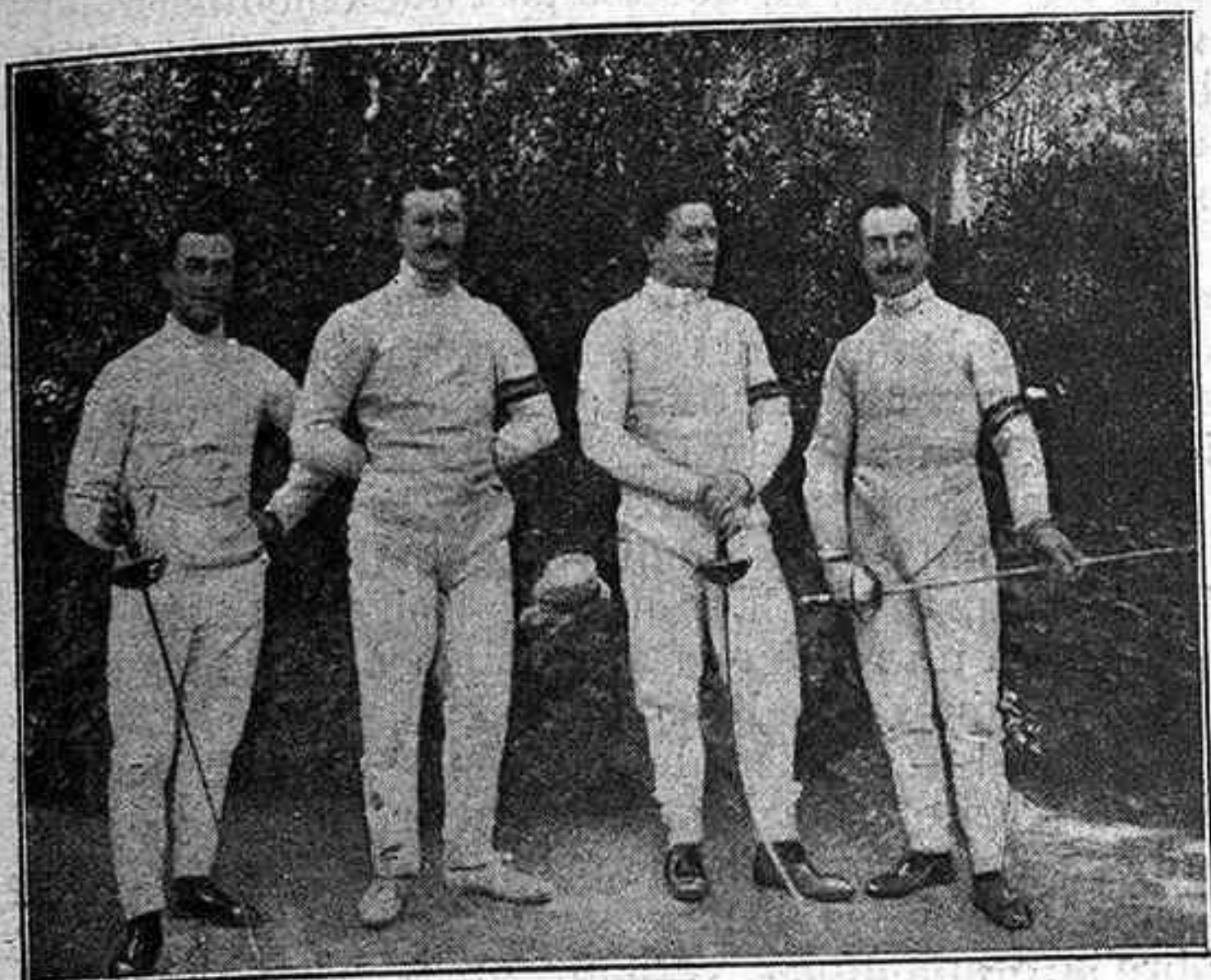
—Pues cregui que quedaré satisfet. El surtit de la casa es tan variat com espléndit. Desde l' Edison auténtich, de dos mil franchs de cost, fins al modest Wirst de cinquanta pessetas, ne tením per tots els gustos...

—Y per tots els gastos. Aixó es lo que á mí m' agrada. Que un hom pugui triar y remenar... y no desembutxacar massa diners.

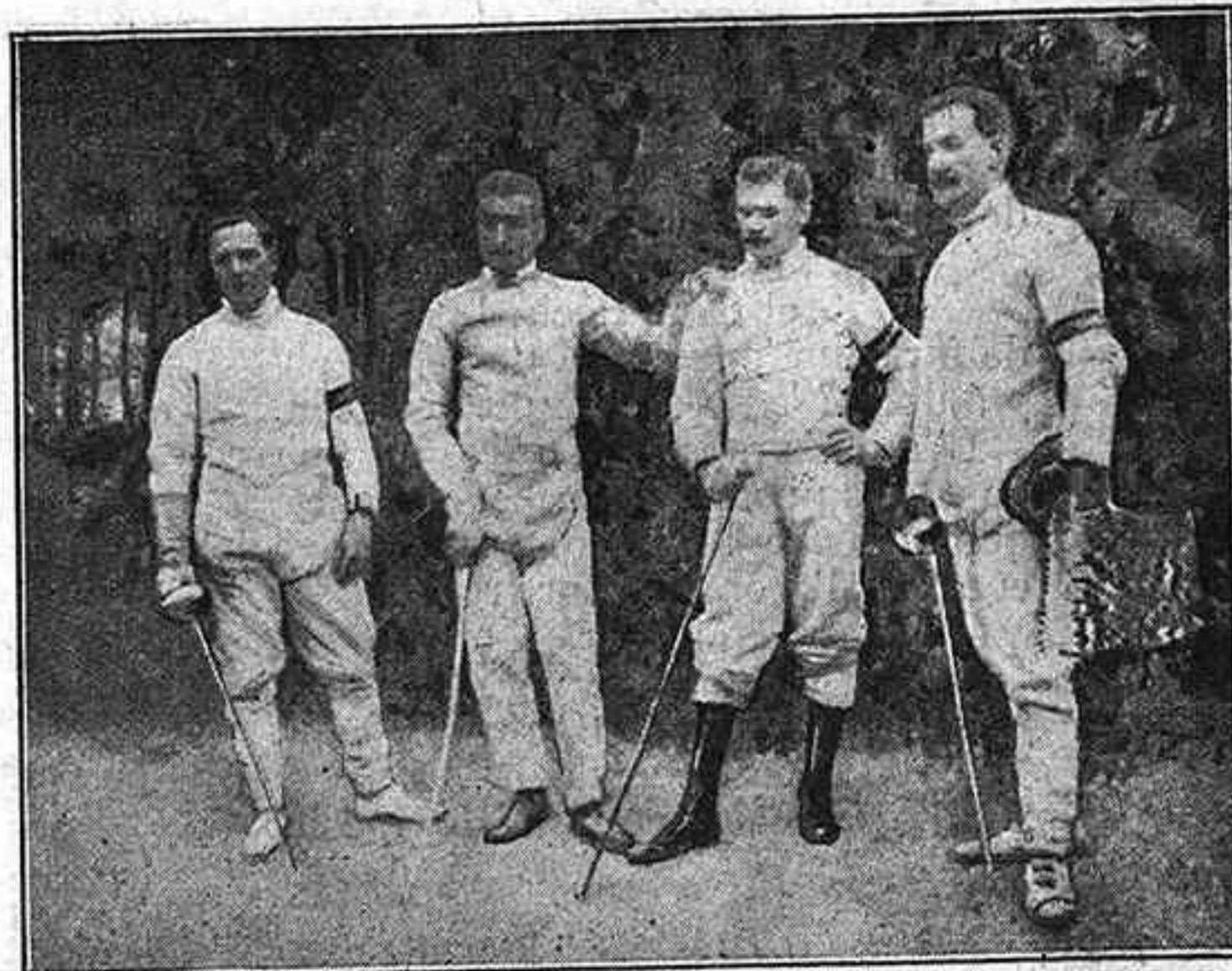
—¿De quin preu el voldria vosté?

—Veurá... Li diré 'l meu objecte y 'm compendré desseguida. A últims de mes marxém á la torre. Allí 'ns hi estarém un parell de mesos, y per' amenisar

CONCURS INTERNACIONAL D' ESCRIMA

EQUIPO BELGA.

EQUIPO ESPANYOL.

las vetllas durant aquest llarch temps ¿qué més apropiat que una máquina musical d' aquestas que ara son moda?

—Opino que pensa molt discretament.

—A la torre, com ja pot vosté imaginarse, hi rebém contínuament visitas. Coneguts que 'ns venen á veure y s' hi quedan á sopar; amichs que s' hi quedan un parell de días; parents ¡ay! que s' hi quedan un parell de senmanas... Pera distreure á n' aquesta gent es per lo que jo m' he dit: Compra un fonógrafo... Fet y fet, es lo que surt més barato...

—Y lo que més bé coneix las voluntats. El poeta ja va dirho:

«La música á las fieras domestica
y alegra los humanos corazones...»

—¡Es veritat!... No soch amich de bescantar á ningú, pero cregui que aixó de fieras, á algún dels parents que tinch y que segurament vindrán á la torre, els va... que ni fet á la mida.

—En fi, veyám... ¿Quín es el fonógrafo que més li agrada?

—¡Oh!... Com agradarme... Pero, escolti, ¿cóm funciona aixó?

—Fíxis ab aquést, y en un moment se 'n farà càrrech. ¿Veu? Se coloca el cilindro aquí... miri bé... s' hi dona corda y... vaji escoltant.

—¡Molt bé! Bravíssim!... ¿Cóm se 'n diu d' aixó que ara toca?

—Es la marxa del *Profeta*.

—Y perque toqui un' altra cosa, ¿qué s' ha de fer?

—Com quí posa oli en un llum. Se treu el cilindro, se 'n hi encaixa un altre y... repari... ja toca.

—¡Y tall!... Si está al alcans d' una criatura...

—Aquest es el secret del éxit del fonógrafo: la facilitat ab que qualsevol pot ferlo funcionar y saborejar las sevas bellesas.

—A veure, donchs; dónguim un bon consell. ¿Quín li sembla que 'm convé per l' objecte que 'm proposo?

—Aquést: trenta durets y bon profit.

—¿Quántas pessas toca?

—Totas las que vosté vulgui. Aixó va apart.

—Ja comprench. El fonógrafo vé á ser com si diguessim la cassola: una vegada 's té, s' ha de comprar la vianda.

—Exactament.

—Y de pessas, ¿n' hi ha abundancia?

—Més aviat se cansará vosté de demanarme'n que jo de servirashi.

—Per supuesto, que 'n tindrà de tots colors...

—¿Colors?

—Vull dir d' ópera, de sarsuela, patrióticas, revolucionarias, místicas, ¡alegres, melancólicas, flamen-cas...

—Se suposa. El nostre ideal es contentar á tothom. Lo mateix trobará aquí l' *Ave María* de 'n Gounod, que l' aria de la *Mascota*, que 'l dúo dels *Parayguas*, que 'l *Jo te l' encendré*...

—Es admirable aixó!

—Més l' admirará quan tingui el fonógrafo á casa. Decididament ¿se queda aquést?

—¿El de trenta duros? No. He pensat un' altra cosa. ¿No diu que n' hi ha de cinquanta pessetas?

—Aquest ho es; miri.

—Pues, en lloch d' un de trenta duros, me 'n quedo tres de deu.

—Pero ¿qué 'n farà de tres?... ¿Que 'ls vol perque l' un rellevi al altre? Aquests músichs ray, que may se cansan.

—No, senyor; el meu propósit es que toquin tots tres al mateix temps. Aixís farán més ruidó y, sobre tot, aixís lograré conciliar las diversas opinions de las personas que forman la nostra tertulia, entre las quals, com ja pot vosté suposar, n' hi ha de to-tas classes.

—No es mala idea.

—¡Ja ho crech!... Vosté m' envia tres fonógrafos y junt ab ells un triplicat surtit de pessas monár-quicas, exaltadas y solidarias.

—Y al ser á la torre...

—Calculi!... A l' hora de la sessió musical, arreglo els tres fonógrafos, els etjego junts y ¡no li dich res del efecte, del imponent efecte que han de produhir tocant, simultáneament, l' un: ¡Catalunya, comtat gran!..., l' altre: ¡Empezaremos por el trono, concluiremos por el clerol!... y l' altre la marxa real: ¡xim-ne, xim-ne... te-xim-ne, xim-ne, xim-nel!... grave, solemne, magestuosa!...

—Será una cosa hermosíssima!...

—¡Ah! ¿Ho veu com li agrada?... Envíhim'ho y no 'n parlém més.

—¿La gracia de vosté?

—Perfecte Gama Rus... Aquí té la meva targeta.

—Perfecte Gamarús... ¡Magnífich!... Avans d' un' hora ho rebrá tot, ben repassat, ben embalat... y ab la corresponent factura.

A. MARCH

TECH MAL PAHIT

Un frare llech
al passá un rech,
sobre una roca repara un gech:
el gech tapava—un pobre tech
de butifarra, ous y pá sech.
Quan va acabarse tot aquest tech
el frare llech,
de fart que 's troba fá un esbufech
y á dormí 's posa damunt del gech.
L' amo 's presenta, qu' es un marrech
de malas pussas, xieh, barbamech,
que al veure 'l frare damunt son gech
etgega á l' hora tan fort renech
que fins del frare para l' ofech.
Un roch aplega de vora 'l rech
y al frare apunta... ¡Quín xiribech!
va fer al llech...
y 's posá á corre com un llampech.

FÉLIX CANA

DOMINACIÓ

A L'AMIC ALBERT RUSIÑOL.

Era'l méu somni,—me digué mon amic,—el buc
d'una immensa catedral, un vespre de tardor. Afòra,
el vent regolfava, bruelant, entre la selva de tor-
reons, i sacsejava frenètic el vitratge de les claravo-

ies. I sota les voltes altíssimes, el poble s'ajuntava.
Una remor de pregaria, com un gran abelleig, pujava
cap a les cúpules, en dos temps i dues modulacions,
la dels sacerdots arrengrerats en els cadirals del
chor, darrera'l presbiteri, i la de la multitud agenol-
lada sobre les lloses que cloïen la pols dels vells
morts.

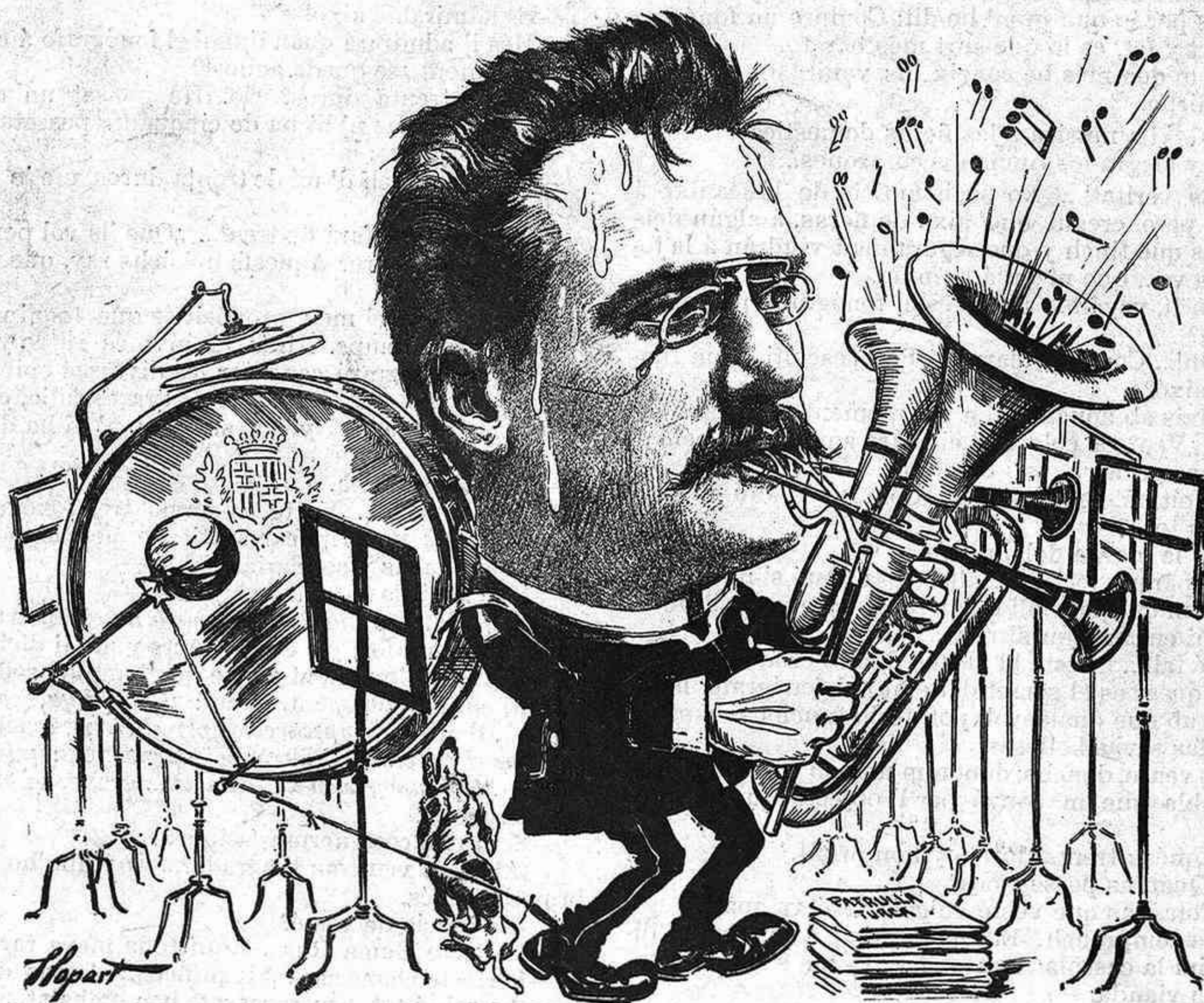
—Pietat! — clamava'l poble. — Pietat pera'ls nave-
gants perduts aquesta nit per la mar desconeguda,
sorpesos pel temporal! Pietat pera'ls pescadors sense
forces pera vèncer la furia de la ventada, l'embran-
zida de les ones! Pietat!

I els sacerdots, el pit cobert per la mussa parda,
responien am la psalmodia maquinal del rés litúr-
gic, incomprès de la multitud, com un conjur de
màgic, com un ressò evocador i aplacador de les dei-
tats malèfiques i ocultes.

—Pietat! — seguien les turbes. — Pietat pera'ls
nàufrecs arrapats a les despulles errants dels navi-
lis i estrellats contra'ls penyals de la costa! Pietat
pera'ls fills i les esposes, que s'abracen plorant
sobre'ls promontoris, vetllant, en la negror bramuladora,
l'aparició ansiada dels llumets que s'acosten!

I els clergues repetien els llatins miraculosos, les
antífones venerables dels Pares, els himnes compos-
tos per monjos antiquíssims en la solitud de l'herm.
Els ciris, els ciris innumbrables, espirejaven entorn
de l'altar; el gran llanterer, sospès en l'aire, sem-
blava una volta lluminosa, o una gran corona votiva.
A la claror d'una llantia solitaria, en el fons d'una
capella, un Crist, tètric, deixava penjar, sobre una

IPOBRE SADURNÍ!

Per falta de músichs — ives si es trist aixó',
quant surt ab la Banda — ell s' ho ha de fer tot.

RESPIRANT PER LA FERIDA

—Vaja, d' elegant ho es.

—Sí, pero li flaqueja massa la memoria... ¡Sempre 's descuyda 'l portamonedas á casa!

túnica daurada i sobre una cintura de flors agonizants; els cabells morts d'una cabellera humana, caiguts com el fullam d'un desmai. Entorn de les parets, els ex-votos d'horrible ingenuïtat semblaven pendre, en aquella nit, un aspecte encara més tenebrós i fatídic.

Per fi, la lletania encoblà en el seu ritme monòton les veus de sacerdots i poble, modulades en la cantarella supersticiosa de l'idioma mort. Era la pregaria suprema, la darrera súplica, la sempre atesa per les divinitats desconegudes que tenen, entre les mans immenses, l'home engrunat com un aucell en les mans d'una criatura.

Jo vaig sortir del temple. Davant la portalada grandiosa, plena d'estàtues mutilades i rígides, s'extenia un mirador, sobre un alt terraplè de muralla; i el mar, a perdua de vista, desplegava tota la seua furia. Aleshores vaig poder veure, sobre les ones esvalotades, la carcassa d'un gran vaixell, com l'esquelet del navili fastasma; i les onades furientes estrellaren contra'ls penyals de la costa aquelles despülles, i capolaren entre'ls caires dels esculls els cossos retorçuts dels mariners, els braços encarcarats estrenyent les darreres fustes de la quilla destroçada.

I allà dins, sota les voltes de l'església, els càntics de súplica encara seguien, seguien.

Un dia, de les llunyaries d'aquell horitzó va aparèixer una nau lluminosa. El sol jugava per les séues bordes, treguent-ne centelleig d'or. La proa s'adreçava superbament i un gran núvol de fum, respiració d'un cíclop, s'espargia, coronant els màstils i esvanint-se sobre l'estela escumosa com una cabellera negra. Hi havia en aquella aparició qualque cosa del ciny de Lohengrin i de la carabela de Colomb. Davant la proa triomfal, les ones se calmaven, doblegaven l'esquena, ajupides, vençudes.

D'aquella nau descendí un home. I aquell home, com altre temps un rei llegendari va encadenar les ones, extengué la mà dominadora sobre l'aigua. Estols nombrosos d'obers comparegueren a la feina, i ben prompte sobre la llibertat d'aquella naturalesa hostil uns immensos braços de pedra s'allargaren. El port se fé, obrint-se amplament a l'abraçada dels mons, a l'acullida maternal de tots els navilis, a la rebuda de tots els presents, a la darrera estreta de tots els adéus.

I les barques pescadores, els vaixells, les naus, acudiren a redossar-se, segures, entre aquells braços, llençant les àncores a l'ombra de les esculleres poderoses, mentres en la gran catedral, els vespres tètrics d'octubre, les pregaries seguien llastimosament inútils, pujant en la foscor buida de les tres naus i de les cúpules cap a una desconeguda inexistència...

Tal va esser el meu somni, — me digué l'amic.

GABRIEL ALOMAR

EL MENÚ

MAISON

—Vo'dríam menjar alguna cosa. ¿Qu' és lo que tenen més fresch?

—El gel.

PRINCIPAL

La egregia Vitaliani, aquesta vegada 's vol despedir de Barcelona, donant sis funcions en el vell teatro. Anit las comensá ab *La Madre* de Rusiñol, á la qual seguirán *La Morta*, *Magda*, *Maria Stuardo*, *Come la foglie* y *Hedda Gabler*. Com se veu la sugestiva actriu ha triat molt bé:

TÍVOLI

La Hosteria del Laurel, á cárrech dels becós Paso y Abati y del reposer mestre Lleó no crech que logri fer molta farrolla. Consta de baixós y dos pisos, ó com si diguessim de tres parts, y va de major á menor qu' es sempre un gran defecte, tant en las obras teatrals com en las hosterias. Quan el públich arriba á las golfas ja está cansat y fastidiat. Y no li ha valgut el rumbo de la empresa que pera ferla passar millor maná pintar dugas decoracions.

**

Al Nou, s' estrená l' *Hosteria* la mateixa nit del Tívoli. Y 'ls ayres del Paralelo li sigueren encare menos propicis que 'ls del Passeig de Gracia.

NOVETATS

Dimars estreno de l' obra *Más fuerte que el amor*, de 'n Jacinto Benavente. Ne parlarem la próxima senmana.

CATALUNYA

Poch ha durat la tungada de sarsuela xica.

L' última obra que posá la companyia de 'n Mesejo se titula *El sueño de la princesa*, y no sembla sino que al teatro se li haja encomenat la son, havent tancat las portas tal vegada pera que no 'l despertin.

GRANVÍA

Ha inaugurat sas funcions una companyia de género xich, dirigida pel mestre Pérez Cabrero y 'l primer actor Sr. Freixa.

D' ella 'n forman part aplaudits artistas, y 'l públich l' ha rebuda bé.

Ara sols falta que tingui sort en las obras novas, porque lo que 's las vellas son tan gastadas que ja á tot-hom li surten pels ulls.

APOLO

Digne coronament han tingut las funcions de la Vitaliani. Una de sas últimas creacions ha sigut *La Mare* del nostre Rusiñol. ¡Y quina manera més fonda de sentir el personatge! ¡Y ab quina intensitat de vida vá encarnarlo!

Ella y 'ls seus companys, entre 'ls quals mereixen ser mencionats en primer terme la Cataneo, en Duse y en Tollentino infundeixen en el drama de 'n Rusiñol una vitalitat extraordinaria, rica en vibracions y relleu. D' ells se pot dir que s' entregan al seu art ab tota l' ánima, realsant l' obra del poeta ab els seus rasgos de sentiment y de passió sincera. En tals condicions la realitat palpable s' imposa als artificis de la ficció.

**

La Vitaliani, la nit de la seva despedida fou objecte de las mes entusiastas ovacions.

Una lápida de marbre será testimoni del pas de l' egregia actriu per el popular teatro del Paralelo.

CÓMICH

El *Estudiante*, lletra de 'n López Silva y música de 'n Chueca (Frederich) y en Fontanals, s' ha presentat en época d' exámens y 'l públich li ha donat molt bona nota.

No es que l' assumpto de l' obra 's distingeixi gaire per la seva novetat, pero está desenrotllat ab talent, y com que 'n López Silva es un mestre en el maneig de la pluma, y com que 'ls músichs han estat acertats en el seu comés, y com que la interpretació felis individualment, en son conjunt sortí molt ajustada, la reunió de totas

aquestas circunstancias determinaren un éxit altament satisfactori.

Els autors sigueren cridats á la escena al final de la representació.

CÍRCUL DE PROPIETARIS (GRACIA)

Gran interés despertá el programa corresponent á la vetllada artística del día 6, en quina hi figuravan tres estrenos:

Sepulcres, drama en 1 acte de Joan Puig y Ferrer. Dintre del género que han donat en anomenar verista, la nova obra de 'n Puig porta el segell de totas las sevas: una ferma tensió dramática acompañada de un diálech sobri y apropiat á las situacions y als personatjes. En el fons de la tesis hi palpita una atrevida concepció de humanisme que fa perdonar alguns defectes de detall que emboyan y distreuen l' atenció del espectador.

Respecte al fi moral del drama, cada hú pot pendre se'n lo que vulgui, donchs l' autor ja ho declara aixís en una nota explicativa que vé á dir:—Públich, aquí tens aixó, un drama de la vida. No t' ho prenguis massa pel cantó que crema; fes com jo, que me 'n rento las mans.

La ma de mico, rondalla trágica en 1 acte y 3 quadros. Gran partit ha tret el senyor Vilaregut del quiento de 'n Jacobs. Tota la tragedia que tanca la original rondalla va entrar tot seguit y de plé á n' el públich, sugestionantlo, produhintli esgarrifansas y esperonant el seu interés com pocas vegadas s' hagi vist en el teatro. Desde las primeras escenas, en que el fatalisme aclaparador entenebra els esperits d' aquella pobra gent (la familia *White*), l' espectador se sent encomanat de l' horror y la desgracia d' aquells embruixats als quí pert l' egoisme y la preocupació.

Es aquesta una obra d' extraordinari mérit y que tanca un gran concepte de vida dintre sas reduhidas proporcions. Las bellesas de forma hi son á grapats, y el diálech es cuidat á tot serho. Veritat qu' es també aquesta una de las millors interpretacions que 'ns ha servit la companyia de l' Adriá Gual, quina direcció está excelent en aquesta obra.

Molt bé la decoració nova del Srs. Moragas y Alarma.

El Drac, drama popular en 1 acte de 'n Pous Pagés. Es un drama rural de una moral al alcans de totas las inteligencias. Alguns dels seus tipos son arrencats del poble. El llenguatge es viu y pintoresch. Las escenas hi ha punts en que s' arrossegan excessivament, pero 'l final está ben portat y resulta de una veritat sobria, espatarrant.

El senyor Pous va ser cridat á las taulas, com ho havían sigut els seus companys.

Un aplauso á tots, y... á un' altra!

BOSQUE

Ja ha enganvat els cartells en las cantonadas, anunciant una temporada d' ópera bona y baratta, plena d' atractius y novetats.

Entre 'ls artistas contractats hi figuran el baix Banquells, que s' ha tornat barítono y la soprano Margarida d' Elty y 'l barítono Niubó, abdós de la gran Opera de París.

La temporada s' inaugura demá dissapte ab la *Damnatione de Faust*, posada ab tot el ringo-rango qu' exigeix aquesta notable creació. A ella seguirán *Rafaello* de Avensky, compositor rus; *Taciana* de Tchaikowsky, *D. Procopio*, obra póstuma de Bizet, *Laura*, ópera festiva del compositor francés Ch. Pons, *Mateo Falcone* de E. Zoller y *Madama Butterfly* de Puccini. Total, sis obras novas en tres mesos de temporada.

Además se representarán *Le Caïd* de Ambrós Thomás, *Hesperia* de Lamote de Grignon, *Bruniselda* de Morera, *La bella Fanciulla di Perth*, de Bizet y *Romeo y Giulietta* de Gounod.

Si 's compleix tot el programa, el *Bosque*, encare que vaja vestit d' estiu, mereixerá ostentar las insignias de teatro de primer ordre.

N. N. N.

EL GRAN PROYECTE

Quan en Maura féu llegí sa reforma projectada,

TORNANT DE TOULOUSE

—Venim grassos, venim frescos,
venim fets casi uns mossiés,

venim... en una paraula,
que no s' ha perdut el temps.

P. JAROL

jo desseguida ho vaig dí:
Aquést, com qu' es mallorquí,
vol donarnos *sobressada*.

Molts *articles*, molta pell,
molt pebre y moltes triaduras;
pro com á embutit novell
aixó resulta un budell
rellenat ab serraduras.

Tants títols, tant enrenou
y tant donarli importancia,
y al final, en lo que 's cou,
encare no hi ha substancia
per una sopa de brou.

Si un cop cuyt y ben fregit
no s' hi tira un xich de *bitxo*
solidari... ¡adiós Madrid!
lo qu' es l' autor del pastitxo
se 'n pot ben entorná al llit.

Perque l' acceptém, serán
inútils tots els registres.
Per empassársel xuclant
cal la gana d' un cessant
ó el ventrell de deu ministres.

No sabém quína impressió
causará pel Aragó
per Castella y per Valencia;
ni si entre tanta eloqüencia
sabrán véureli 'l llautó.

Peró sabém que respecte
de Catalunya, 'l projecte,
tothom quí vulga ser franch
creu que farà tan efecte
com un pegat en un banch.

També 'l miran malament
els republicans d' estrassa
qu' escriuhen l' *Intransigent*...
Pro aquests el troban dolent
perque 'ns concedeixen massa.

Per altra part, si els d' aquí,
de sa constancia y palica
logran el fruyt obtení,
quan ne tinguin una mica
ne voldrán un tros així:

¡Válgam sant Maura gloriós!
Divina santa Quiteria,
que aixó será un plet ruinós,
una permament trageria,
la cansó del enfadós!

Un conflicte, una manía
que no sé per qué avuy día
sembla de tan greu perill...
y curat com quedaria
ab un remey tan senzill!

Rés de lleys voluminosas,
ni reformas engorrosas,
ni de llarchs articulats.
Rés de qüestions enutjosas
entre uns y altres diputats:

Tothom, desde l' any vinent,
que fés dintre casa séva
lo que cregués convenient.
(Aixó es una opinió meva,
no sé si vaig malament.)

Aixó, per l' Estat, sería
de fácil aplicació:
Escriure li bastaria
la paraula Autonomia
dintre la Constitució.

PEP LLAUNÉ

S' ha de confessar que hi havia á Barcelona quí confiava ab la formalitat de 'n Maura en lo relatiu al plet de la *Solidaritat catalana*. De personas optimistas, calmosas y poch amigas de agafar las qüestions pel costat que crema, n' hi ha per tot arreu, y no 'n poden faltar á Barcelona.

Aixís es que quan l' Amo Toni va dir:—Voy á abrir un cauce tan anchuroso que no tendrá Cataluña agua bastante para llenarlo», aqueixas personas á las que avants me refería, varen posarse tan contentas que no hi veyan de cap ull.

A una d' ellas li vaig sentir:—Potser en Maura 'n farà un grá massa, en materia de regionalisme, y será precís advertirli que totas las cosas del mon volen mesura.

* *

Per fi s' han llegit en el Congrès els projectes relatius á l' Administració local y á la reforma del sufragi, fruyt pacient de las llargas meditacions de l' estiuhejador de Valldemosa, y no vulguin saber l' efecte que han produhit.

A pesar de ser molt llargas y enredadas, tothom els hi ha vist la picardía.

En Maura no té per lo vist altra deria que sustreure 'l sufragi de la influencia de las Diputacions provincials y 'ls Ajuntaments, y l' entrega á la direcció de unas Juntas compostas casi per enter de funcionarios de nombrament del govern.

Aixó ja es pitjor que ferse la racció del Lleó. El Lleó de la faula 's quedava ab una part encare que la més considerable; pero l' Amo Toni pretén arramblar ab tot.

* *

Per lo que atany als Ajuntaments, els dona una llei de autonomia tan especial, que 'ls anula per complert. No serán sols els ciutadans els que 'ls nombriñ, sino además certas associacions en una proporció tan considerable, que 'l sufragi directe, quedarà neutralisat enterament. Després aquests regidors, qu' en la major part dels cassos resultarán reaccionaris, constituirán una comissió executiva, que será la mestressa de tot, sempre que marxi d' acort ab el governador de la provincia. Aquest funcionari y l' alcalde de R. O. tallarán el bacallá sense que la seva gestió pugui ser oportunament fiscalisada y combatuda, única manera de prevenir y evitar certs gatuperis.

Apart d' aixó 'ls Ajuntaments no podrán pendre certas iniciatives; pero com no se 'ls dota de ingressos pera realisarlas s' haurán de contentar ab somniar truytas.

* *

En lo tocant á las Diputacions, tampoch serán nombradas directament pels electors, ni en representació dels actuals districtes, sino pels regidors de tots els Ajuntaments (que ja havém dit que resultarán en sa inmensa majoria reaccionaris), y en conjunt, pero en un número tan limitat que no podrá excedir de la quarta part del actual. Barcelona no 'n tindria mes que nou. Y á tres d' ells cada any els estará confiada tota la feyna. Un celebrant y dos acólits, com á las iglesias quan se diu l' ofici.

Y 'l governador erigit per damunt de aquesta migrada representació pseudo-provincial.

¡Original manera de resoldre 'l problema del regionalisme, la de suprimir las regións! Ab aquest sistema no hi ha dificultat que no pugui aplanarse. Pera resoldre 'l problema de la vida, res millor que suprimir la mateixa vida.

* *

Els projectes de 'n Maura constituheixen un engany, una superxeria... son una imitació més del vulgar timo dels perdigons.

Tal com ha volgut obrar, casi 's diria que 'ns ha pres per súbdits del Celest Imperi.

Però 'l burlador quedarà burlat. Y á las sévas expensas li demostrarem que no som xinos sino catalans.

Una cosa ha sorprés á tothom, y es que la comissió que va anar á Tolosa haja regressat tota entera.

Ns 's comprén que fins l' alcalde Sanllehy torni á ser á Barcelona.

Perque ¿no deyan que 'ls tolosans se 'l *menjavan* á festas?

El nostre amich Joseph Burgas ocupá dissapte al vespre la cátedra del Ateneo pera donar lectura del seu *Fruyt d' amor*, fruyt cullit en l' arbre de *Vidamor*.

Tal com *Vidamor*, que tan celebrat fou al apareixer, es el poema del espós, *Fruyt d' amor* constituheix el poema del pare.

Dos obras sinceras, personals; molt-realistas, pero exhu-

PLANS D' ESTIUHEIG

—¿Ahónt pensa passar l' estiu vosté, Pepito?
 —A Badalona sur mer. ¿Y vostés?
 —Als banchs de pedra del passeig de Gracia.

berants de aquella poesia íntima, delicada, que brolla del cor y va directament als llabis, exhalantse sense artificis, ni rebuscament de frases, com cants de rossinyol.

* *

Fruyt d' amor iguala, si es que no excedeix en mérit, á *Vidamor*.

Aixís ho demostrá el selecte concurs congregat en el saló d' actes del Ateneo, entre l' qual s' hi veyá la flor y nata dels nostres intellectuals, quíns seguiren la lectura ab efusiva atenció, esclatant al final en un aplaudiment atronador y en un devassall de calurosas felicitacions al lector, modelo d' esposos, de pares... y sobre tot de poetes.

En el próxim número ens proposém dir alguna cosa més del llibre que acaba de veure la llum pública.

La senmana passada, en la sessió del Ajuntament, se queiá el Sr. Pinilla de que las festas que actualment se celebren á Barcelona siguin tan poch populars.

Creyém que fins á cert punt té rahó el regidor lerrouxista *in partibus in fidelium*.

Pero la cosa encare té remey. ¿No podria l' Ajuntament pendre algún acort pera realisar la sortida de Barcelona dels idólatras del ex-emperador, que en forma moixiganguesca se proposan anar á Madrid á pertorbar l' Assamblea convocada per en Salmerón?

L' única cosa real y positiva que 's destaca en el projecte de Administració local, obra d' en Maura, es un augment de sou als governadors de provincia.

Els de Barcelona y Madrid tindrán

20,000 pessetas de sou y 10,000 de representació; els restants de primera classe, 15,000 en un concepte y 7,500 en l' altre, y el resto 10,000 y 5,000 respectivament.

Com que l' última creació política del Amo Toni té un caràcter centralista tan accentuat, de tal manera que 'l governador passa á ser l' amo real y verdader de las Diputacions y els Ajuntaments, res ofereix d' extrany que á major feyna s' hi posi major sou.

El Sr. Ossorio va tenir ab certs círculs aristocrátichs l' atenció de cridar als seus respectfus presidents, innovantlos la seva resolució de no permetre que per més temps se continuhi estirant l' orella al pobre Jordi.

Creyém que D. Angel, amich de l' equitat, observarà la mateixa conducta ab tota mena d' establiments, fins ab aquells que no tinguin res de aristocrátichs.

Que no fora just que á unas llebras se las advertís del perill tocant timbals, y á las altras se las cassés al jas, ananthi de puntetas.

L' altre día vaig rebre una invitació á passar per l' establiment dels Successors de Hoyos, carrer de Santa Agna, á veure una Exposició de quadros d' en Graner. ¡Gran sorpresa, y agradable per afegidura!

Perque no poden figurarse lo molt que 'm satisfá que 'l pinzell que, mentres en Graner ha fet d' empresari, ha estat ociós, torni á funcionar.

* *

L' exposició es hermosa com á seva.

Quadros de interior, paisatjes, marinas, efectes de llum... de tot hi ha, y tot de primera.

Felicitém al mestre.

Y celebrém ab tota l' ánima que no 'ns privi dels fruys del seu talent.

Si un embaf de quadros vá treure'l del taller portantlo á l' administració del teatro, ¿hem de benehir l' hora en

Á LA «MAISON DORÉE»

La penya dels futuristas arbitraris de la Ciutat futura.

LAS CRIADAS DEL DIA

—¡Hola, hola!... ¿Vol dir que aquesta *chambra* no es meva?

—La senyoreta 'm té que perdonar, pero las *chambres* de la senyoreta no son tan finas,

que un embaf de teatro, 'l restituheix á la vida de l' art, sense merma del seu temperament fort y vigorós.

Cada día que passa, la Rambla 's vá fent mes intransitable... sobre tot els matíns en que 'l sol hi aboca de plé á plé 'ls seus raigs de foch.

Las socas dels arbres coronadas de algúns manyochs de fulletas verdas, semblan contemplar impassibles la torrefacció dels escassos transeunts que no per gust y sí sols per necessitat, se veuhen obligats á passarhi.

* *

L' altre día m' ho deya un botiguer:

—Cregui que no entra un' ánima á comprar, desde que 'ls plátanos han deixat de donar sombra. Propiament lo que s' ha fet á la Rambla ha sigut podar els calaixos de las botigas.

Diuhen de Valencia que las amenassas consignadas en *El Pueblo*, contra 'ls regionalistas cataláns que 's proposan visitar aquella hermosa ciutat, han produhit un efecte tan deplorable, que algúns blasquistas, indignats contra aquell periódich s' han anat á fer socis de Valencia Nova.

Els que voldrían convertir aquella culta població en un aduar africá s' han de convéncer de la veritat de lo que deyam en nostre número passat.

«Els actes de violencia involucran el suicidi dels mateixos que tenen la ceguera d' executarlos. Avuy com avuy tots els revólvers apuntats contra las bonas causas, etgegan els trets per la culata.»

* *

Y á propósit de l' excursió projectada.

Aquesta 's realisarà en el trasatlántich *Brasileño*, de 6.000 toneladas y capás pera portar cómodament 1.000 passatjers.—L' expedició eixirà á las set del vespre del día 28 arribant á Valencia 'l día 29 á las deu del matí, de ahont repartirà 'l 30 á las sis de la tarde, arribant á Barcelona á las sis del matí del dilluns.

Preus, inclosa la manutenció y estancia en el vapor: Primera classe: 60 pessetas.—Segona: 45.—Tercera: 24.—Tercera (sense manutenció pero ab llitera): 14.

Sabém qu' en el Centre Nacionalista Republicá (Passeg de Gracia—al costat del Café de Novetats) hi ha una gran demanadissa de passatjes. Ja cal, donchs, que s' espavilin els que vulguin formar part de l' expedició.

L' empresa de Romea ha contractat pera la próxima temporada al aplaudit primer actor D. Jaume Borrás. Roda 'l món... y torna á Romea.

Días enrera en la falda de Montjuich vá suicidarse un home de 45 anys, y després se sapigué que s' havia arrencat la vida en la impossibilitat de guanyársela treballant; puig feya temps que buscava feyna y no 'n trobava.

Espanta la consideració de que un home honrat, haja, per aquests motíus, de arribar á tal extrém de desesperació, en una ciutat civilisada.

L' espectacle del infortunat suicida es una acusació tremenda llessada sobre l' actual organizació social.

Tothom—las corporacions y 'ls particulars—s' haurían de preocupar de aquest pavorós problema, engendrat tant ó mes que per la miseria, per un vituperable descuyt.

¡Amigo!... ¡No tením al orgue lerrouxiste poch ofés ab els diaris de la localitat per no haver aquésts saltat d' entusiasme al enterarse de la *colosal victoria*—son sas propias paraulas—obtinguda á Madrid per don Emiliano!

Díu que aixó es una manifestació d' enveja, una *bajeza*, una *pequeñez*, un deliberat propósit d' *oscurecer los fulgores de su triunfo*... ¡Un rapapolvo en tota regla!

Per un' altra vegada, donchs, ja ho saben els diaris barcelonins. Tan bon punt s' enterin de que 'ls Demóstenes del sigle XX ha conseguit una *colosal victoria*, immediatament pissarras á la porta, domassos al balcó, números extraordinaris dedicats al triomfant gallego, *Te deums* á la Catedral y colocació als Josepets d' una lápida que perpetúhi la memoria d' un fet tan portentós.

¿Estará content aixís el *pasmo* de Pontevedra?

Assegura en Vinaixa que «ni la expedició de catala-

nes y aragoneses á Oriente dió tanto que hablar como la proyectada ahora por los catalanistas á Valencia...»

Ab ai ó sí que té rahó.

Cap diari d' aquella época va dirne una paraula.

Ni sisquera 's va fer, alusiva á tan curiós assumpto, una sola targeta postal.

Perque á Barcelona hi 'ha un adroguer que regala cupons als seus clients, fet abominable que «los periódicos solidarios alientan *con su silencio*»,—¡quina manera d' alentar, eh?—el diari de don Alacandro díu que aixó dona una idea de la «buena fe de los catalanistas.»

La deducció no pot pas ser més lógica.

Ni 'ls que á Betlhém tenen celda, ni 'ls assilats de Sant Boy tindrán res que replicarhi, ¿oy?

Senyors de las brigadas municipales, *oído á la caja*. «El alcalde ha ordenado que se riegue con más frecuencia la calle de Lluch.»

—¿De Lluch?... ¿Ahont es aquest carrer?

—Ah!.. Aixó no ho sé. Vajin á preguntarho al *Liberal*, qu' es qui l' ha inventat.

* *

Y ara que parlo d' aquest inagotable periódich.

L' altre día, exhalant uns gemechs que partían las pedras, se lamentava de que l' acció solidaria haja convertit la pesseta en *dictador*.

Ja entench.

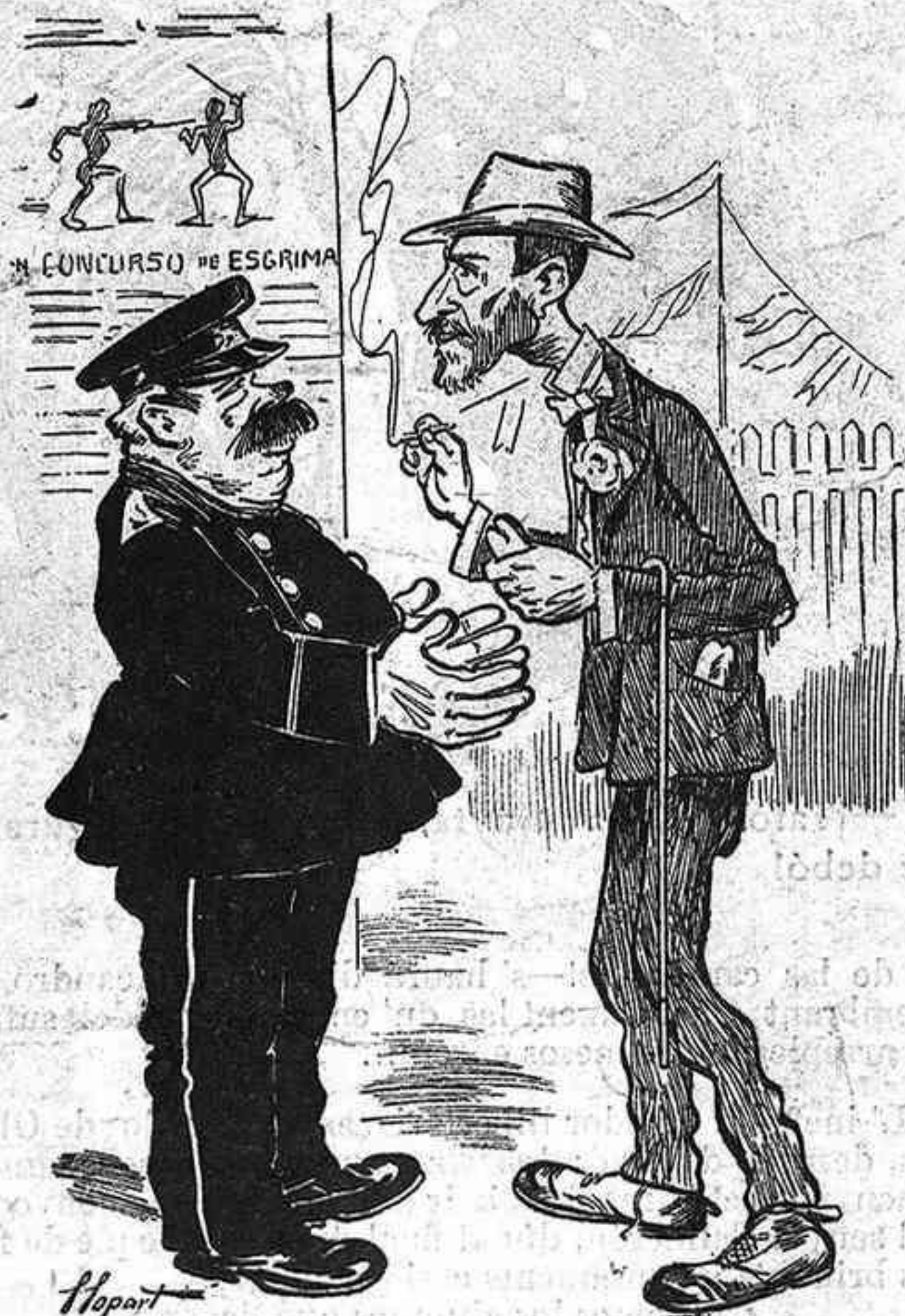
El Liberal preferiria véurela convertida en *suscriptor*.

Y 's comprén. Com que de conversions d' aquestas ja fa temps que no 'n registra cap el diari del *pleno éxito*!..

Per una amena y casi aperitiva revista d' Agricultura que publica la *Gaceta Oficial del Celeste Imperio* m' entero de que á la Plana de Vich se tem que 's perdi la cullita dels pebrots, dels tomátechs y de las esbarginias.

—¡Ay! ¡Aixís el día de las elecciones s' hagués perdut

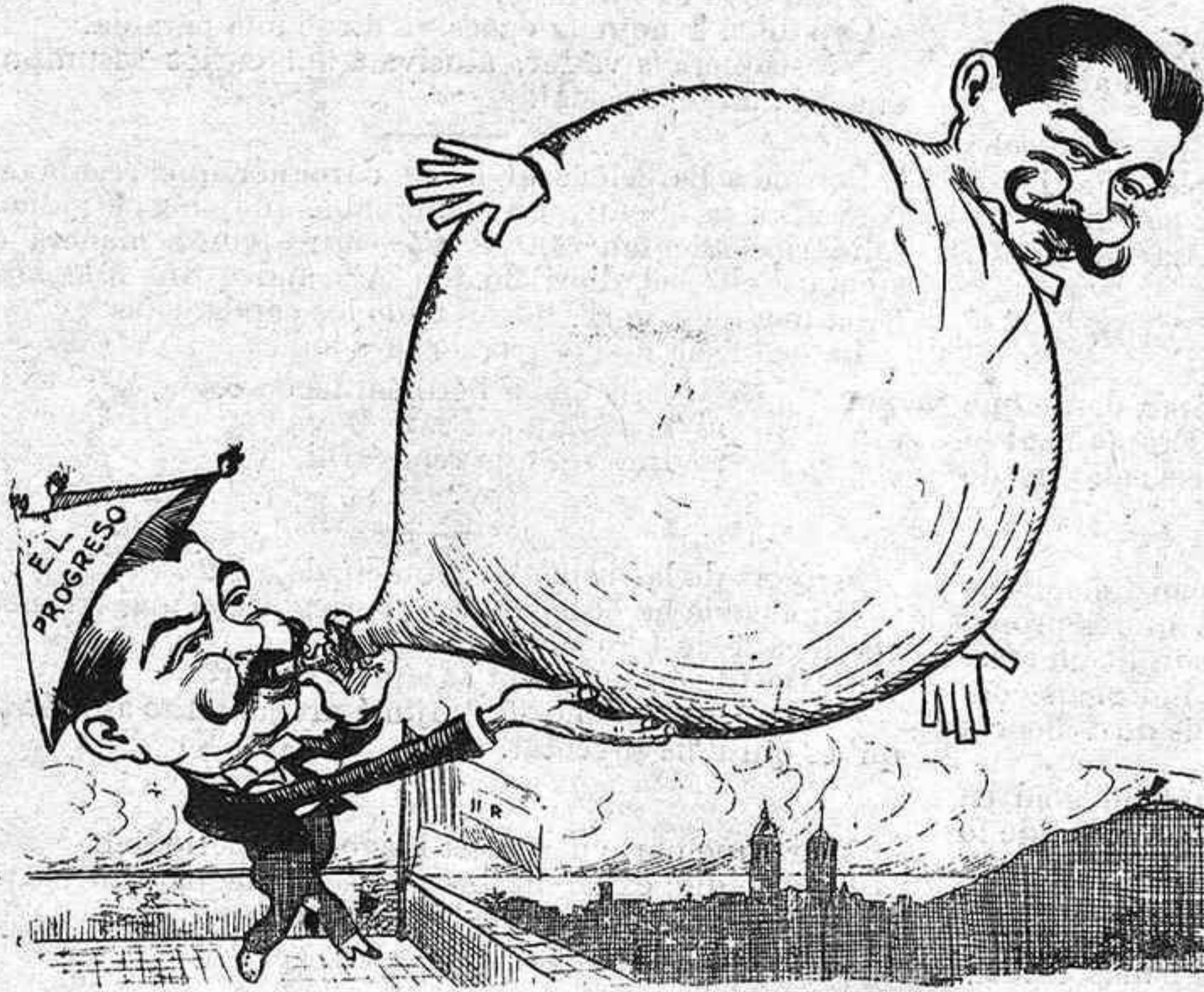
UN ESGRIMISTA POPULAR

—¿Vosté pendre part en el Concurs d' esgrima?... ¿Quina arma maneja?

—El sabre.

AUTO-INFLAMENT

— Es alló; á lo tuyo, tú.
¡Com que si jo no m inflés,
no m' inflaría ningú!

EXPOSICIÓ DE BELLAS ARTS. — Á LA SALA D' ESCULTURA

— ¡Tafoy, Paula! Goyta, goyta aquesta figura. ¡Sembla talment de debó!

la de las carabassas!—s' haurá dit don Alacandro, remembrant amargament las qu' en els horts del sufragi va arreplegar dos mesos enrera...

L' inefable regidor llibertari senyor Zurdo de Olivares, després d' haver demostrat qu' ell y 'ls seus amichs tenen perfecte dret á assistir á l' Assamblea convocada pel senyor Salmerón, díu al final d' un article ple de frases brillants y pensaments casi graciosos:

«... ¡Somos los alumnos que llegan!»

Conformes de tota conformitat. Son los alumnos que llegan; pero com que llegan tart y además arman massa saragata, no entrarán á estudi.

Y si algun día hi entran per felís carambola,

com á merescut cástich se pondrán á la cola.

Veyám, veyám; no 'ns precipitém. Díu, tot intrigat el diari de 'n Peris Mencheta:

«En muchos árboles, postes del tranvía y columnas de faroles han aparecido unos papeles verdes de forma esférica...»

Permétim don Quico. ¿Ja n' está ben segur de que 'ls tal papels son de forma esférica?

Nosaltres no 'ls hem vist, pero un xicotet de la imprenta—¡pobra criatura!—que sóls té de geometría quatre nocions rudimentarias, ens ha jurat que son de forma circular.

Ara, vosté dirá qui té rahó.

Xascarrillo de postres:

Una persona que víu regiament instalada, allotja en la seva casa á un vell amich dotat de una avarica sórdida y neguitosa. Quan l' acompanya á dormir li díu que 'l lit que li ofereix vá costarli 500 duros.

Y l' endemá al matí, li pregunta al seu hoste:

—Qué tal noy, ¿has dormit bé?

—No he pogut clucar l' ull en tota la nit. El pensar que 'l lit t' ha costat mitj miler de duros, m' ha tingut desvetllat. Els despilfarros me posan nerviós.

NOTAS DE CASA

Del Centre Autonomista Fivaller (Ateneu del Districte sisé) hem rebut deu vales de pa y arrós, que han sigut repartits entre personas necesitadas.

En nom dels favorecuts doném las gracias al simpátich Centre.

La Lliga Regionalista de Sabadell ha organitzat un Certamen Literari, pera 'l qual hi ha oferts trenta premis. La festa tindrà lloch el 1.º d' Agost y las composicions deuen ser enviadas per tot el dia 10 de Juliol al Secretari del Jurat, Lliga Regionalista, Rambla, 6.

També á Reus la Societat Le Trianon prepara un altre Certamen, quals premis, que son catorze, serán repartits en un dels diumenges del vinent Agost. Els treballs han d' enviarse al Secretari del Jurat, (Arrabal de Sant Pere, 10 y 12) per tot el dia 31 de Juliol.

La «Compañía Francesa del Gramophon» (Balmes, 56) tingué l' amabilitat d' invitarnos al Concert que, pera presentar aquest instrument perfeccionat, doná el passat dimars, baix la direcció del Mestre Pedrell, al Saló Poliorama

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Es-com-bras.
- 2.ª MUDANSA.—Plaga—Plega.
- 3.ª TARJETA.—La Pulga.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Martorell.
- 5.ª CONVERSA.—Telm.
- 6.ª GEROGLÍFICH.—Usos y costums.

Antoni López, editor, Rambla del Mítj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Acaba
de sortir

Obra nova de 'n Joseph Burgas

FRUYT D' AMOR

Un tomo en octau,
Ptas. 2

M. A. VACCARO

*Génesis y función
de las Leyes Penales*

Dos tomos. . . . . Ptas. 1'50

M. GUYAU

LA MORAL
DE
EPICURO

Un tomo. . . . . Ptas. 5

B. PÉREZ GALDÓS

LA DE LOS TRISTES DESTINOS

Un tomo, Ptas. 2

LO SOMNI DE'N
BERNAT METGE

(HISTORIES D'ALTRE TEMPS)

Un tomo. . . . . Ptas. 1

ALBUM LÍRIC-CATALÁ

PER

Alexandre Marraco

Un volum, ilustrat . . . . . Ptas. 2'50

CIRO BAYO

Higiene en el verano
y de los veraneantes

Un tomo. . . . . Ptas. 2

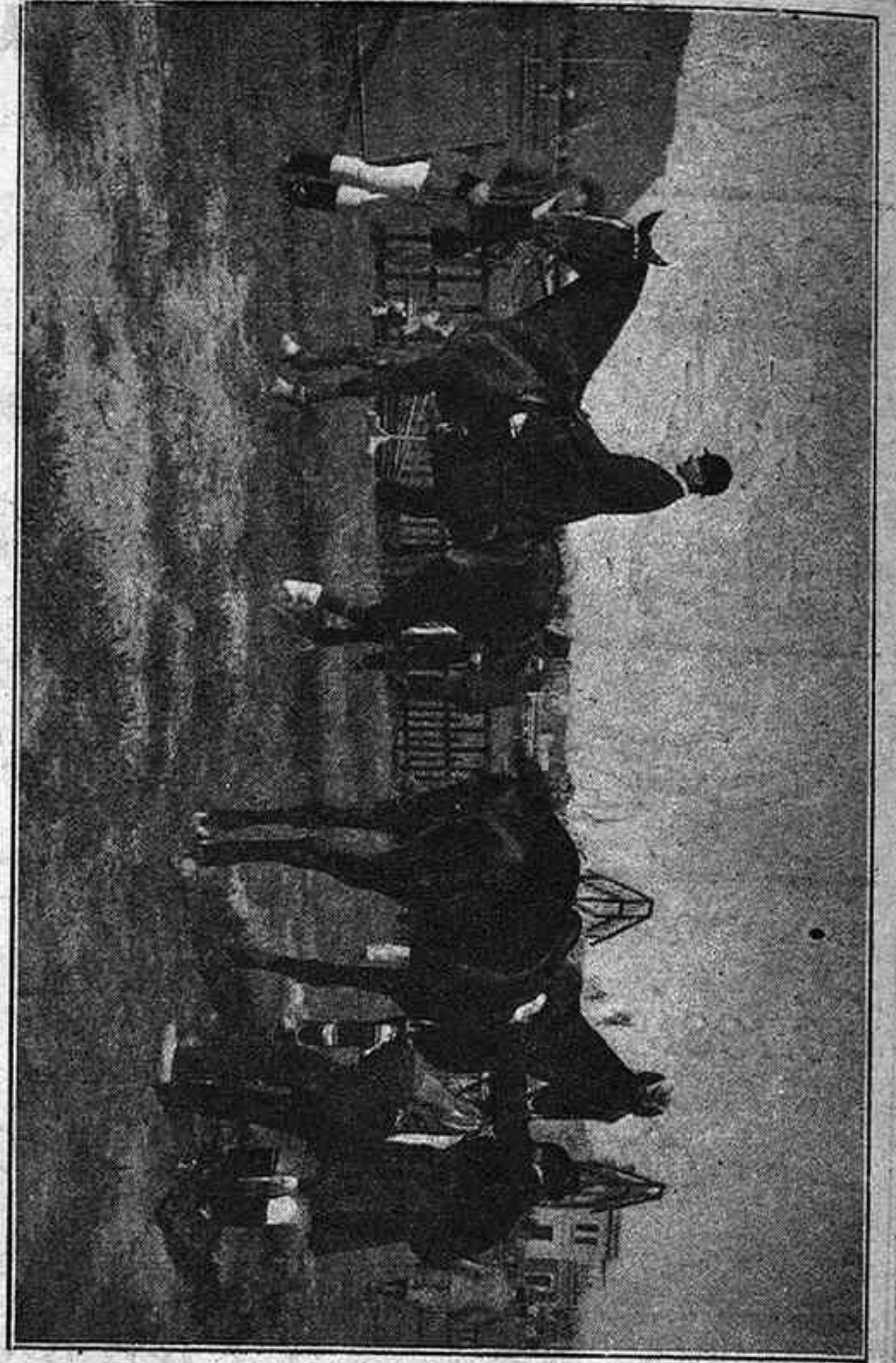
FLORES DE ESTÍO

Poesías de J. A. Clavé
(EDICIÓN COMPLETA)

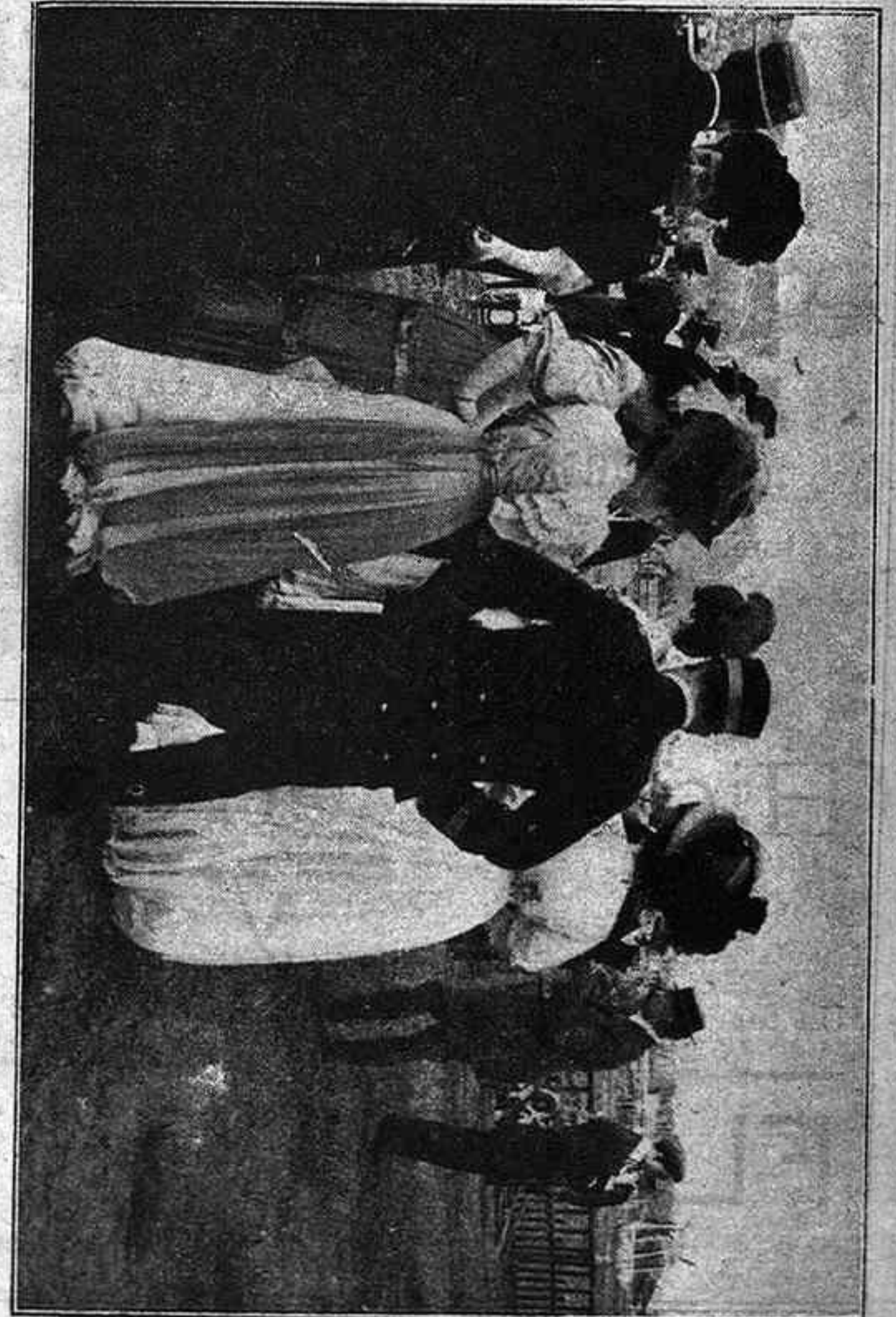
Un tomo, encuadernado, Ptas. 4

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certíficat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

FESTA HÍPICA CELEBRADA EL PASSAT DIUMENGE PEL «POLO CLUB» AL HIPÒDROM DE BARCELONA

Els caballs.

Entre carrera y carrera.

La tribuna.

El jurat.